

Kegyetlen apagyilkosság Apátfalván

A két fiu 80 pengő miatt tejszével megölte Nagy Dudás Istvánt
— A holttestét elásíták, vagy a Marosba dobítják

(A Délmagyarország makói tudósítójától.) Megdöbbentő apagyilkosság tartja izgalomban Apátfalva községet; két elvetemült suhanc meggyilkolta hadirokkant édesapját.

Nagy Dudás István 56 éves apátfalvi mezőgazdasági munkás ötvenes hadifogságából, mint rokkant került haza, azóta együtt élt feleségével, Farkas S. Rozáliával, 22 éves János és 19 éves Imre fiával. A két fiu dolgozókörű volt; az apa emiatt sokat pörölt velük. Január 5-én az idősebbik fiu az apátfalvi csendőrségen bejelentette, hogy

apja eltűnt hazulról.

Az eltűnés eleinte nem keltezt feltűnést, mert Nagy D. István néha csempészúton járt és ilyenkor több napig távol volt otthonától. Azt is gondolták, az öreg gazda Szegedre ment, hogy tudóbaját kezeltesse. Ennek ellenére a csendőrség a legnagyobb titokban nyomozást indított és a szóbeszéd is megindult a községben. Arról beszéltek a faluban, hogy

a két fiu az eltűnés napján göd-
röt ásott a kertben.

Egyesek hangos veszekedést hallottak.

A csendőrség a nyomozás során a konyha ajtaján és a kannákban vérfoltokat fedezett fel. Amikor a kisebbik fiu elszólása a csendőrség tudomására jutott, elérkezettnek látták az időt a Nagy-fiúk őrizetbevételére. Ma reggeli csendőrségre kísérték a két fiút és édesanyjukat. A csendőrségen rövidesen megtört Nagy Dudás János és bevallotta, hogy

Január 2-án a konyhából kőfele
tartó édesapját fejével hátulról
leütötte.

Előzőleg veszekedés volt közöttük, állítólag azért, mert Nagy Dudás István nem volt haj-

landó megtakarított 80 pengőjét fiainak átadni.

— Az öreg elvágódott, egyet hörgött, azután vége volt — mondotta a gyilkos fiu.

A gyilkosság alatt Nagy D. Istvánné a szomszédságban tartózkodott, hallotta a történte-

ket, de mintha semmi sem történt volna, nyugodtan lefeküdt.

Másnap reggel a fiuk kivitték a holttestet a kamrába, ahol lepedővel és zsákkal letakarták. Nagy D. István holttestének eltüntetését a két fiu különbözőképpen adta elő. Nagy D. Imre szerint apját a kertben ásták el, Nagy D. János azonban azt vallotta, hogy

a holttestet talicskán a Maros partjára vitték és bedobták a folyóba.

Egyelőre még nem sikerült megállapítani, melyik fiu mondott igazat. A kertet hótakaró borítja, ami megnehezíti az ásási munkálato-

kat. Özvegy Nagy D. Istvánné a csendőrségről elhocsátották, a két fiát őrizetbe vették.

Szeged elsőrendű érdeke a modern strandfürdő megépítése

Szerdán ankétot tartottak a városházán

Sürgősen el kell készíteni a terveket, kölcsönt kell szerezni és meg kell szüntetni az ujszegedi park kasztrendszerét

(A Délmagyarország munkatársától.) Dr. Pálffy József polgármester, aki polgármesteri programjába iktatta a modern szegedi strandfürdő megalkotását, ebben az ügyben szerdán délután ad-hoc bizottságot hívott egybe. A bizottság előtt a polgármester kijelentette, hogy megítélése szerint Szegednek főképpen idegenforgalmi szempontból van elodázhatatlanul sürgős szüksége a modern strandfürdőre, mivel jelenleg a szabadtéri játékok jelentik az egyetlen idegenforgalmi attrakció. Ezután a polgármester felsorolta azokat

a kérdéseket,

amelyekre választ kért az ad-hoc bizottságtól. Kérdései a következők voltak:

1. Jó úton jár-e a város hatósága, amikor a strandfürdőről azt a véleményt vallja, hogy azt meg kell végre valósítani?

2. Időszzerű-e most a strandfürdő tervének megvalósítása?

3. Helyes-e és időszzerű-e, ha a Tisza ujszegedi partjára kiadott parthasználati engedélyeket már most visszavonja a város, mivel az egész ujszegedi partra szüksége lesz a létesítendő strandfürdőnek.

4. Az ad-hoc bizottság a következő négy megoldás közül melyiket tartja a legalkalmasabbnak: a) a város maga csinálja meg a strandfürdőt és azt házilag kezeli; b) a kérdés megoldását részvénytársaságra bizza és ebben a részvénytársaságban jelentős érdekeltséget vállal; c) átadja-e a megoldást egy magánérdekeltségnek; d) a SzUE-val és a Partfürdő Részvénytársasággal közösen vállalkozik az új strand megteremtésére és fenntartására.

5. Szükségesnek tart-e bizottság átmeneti időszakot és átmeneti megoldást, esetleg egy eszter-

Az Ady-kérdéstől Révész Béla jelentőségéig*

Irtá VÉR GYÖRGY

A magános költő elindult a mozdulatlan költő felé. Hosszu évek élrelő csöndje után — amelyet csak egy-egy ritka kötet elmélyülő munkája, ünnepi elkészülése és eseményes megjelenése kapcsol a zűrés-zajos élethez — költészetének hullámvert-napsütötte szigetéről, költészetének magavallalt fogságából elindult az örök Ady felé, — és elindult Önök felé.

Elindult, hogy négy kötet Ady-élményén és emléken túl az élő szó lélekzésével megint elhozza azt az életet, azt a korszakot és azt a történelmet, amit Ady Endre jelent. A mozdulatlan költő új fénye csillan Révész Béla szavaiban — és egy elvert korszak, amelyből ma már csak Ady Endre él. — Mert korszakot és történelmet őriz, magyaráz, világít: Ady Endre élete és Révész Béla költészete. A halhatatlan költőt őriz a magános költő, aki nek barokk-pompájú hidjai vissznek vissza egy ország lázas és lázadó ifjúsága, egy nemzedék villámos progressziójába.

Örök költő, aki a haladáshoz vezet — vissza...

Nem feladatam ezen a helyen és ezekben a szavakban, hogy választ keressek arra a most oly sokszor fel-feldobott tételre: mi az Ady-kérdés és — van-e Ady-kérdés.

Nem feladatam, hogy szembeszálljak Don Quihote-i szelmalom-hóstittekekkel: szóljak arra a körmönfő és alázatoskodó Antonius-be-szédre (Cézár letakart holttestével a római fóru-

mon), hogy mi az „átértékelt Ady”, „mit kell átértékelni” és szabad-e, lehet-e „átértékelni”. — — átértékelni a mozdulatlan költőt, a halhatatlan korszakot, — amiből mára csak Ady él heroikus lázadással, korszakot teremtő zenéjével, egy egész harsanó, villámzó zenekarral a literatura halk hegedűi, holdvilágos hárfái, recsegő trombitái és puffogó nagydobjai között!

E ministráló minőségben mégis emlékezni kell azokra a sokáig kisérő szavakra, amelyeket néhány év előtt Benedek Marcell — ez a finom látású esztétikus, ez a francia-kulturájú irodalomtudós és humanista lélekzész író — Benedek Marcell mondott néhány év előtt egy ilyen Ady-megmozduláson, egy lelkesítő irodalmi estén Pesten. Ez a halk szavú és finom szellemű pedagógus-tanár ezt mondta azon az estén:

— Ady Endre nevét kimondani még mindig tüntetés!

Ebben a korszaktól, történelemtől és haladástól kiszakadt életben, ebben a vissza-vissza-zuhanó, gyújtogató pernye-ködben és ebben a „kettészakadt”, sőt szétszakadt irodalmi életben: még mindig tüntetést jelent Ady Endre neve, költészete és élete.

Mert Ady Endre több, mint nagy költő, forradalmas-alkotó, lázadó művész, ritmust-taktustempót teremtő költő, — több mint új falakat döntő író, akitől új szavakat lendültünk tanulni a nagy magyar orkeszterben, aki hidat teremtett, csoda-hidakat a magyar mezőktől a barbizoni-erdőig. — aki új hangszereket és új hangrendszereket nyitott fel a magyar dalok felzengő kórusában, — Ady Endre több, mint teremtő, ujtó, győzedelmes költő, — több mint bronz és több, mint tér, — — Ady Endre zászló egy korszak harcaiban, levegő egy kincses tárnában, lélekzet a fojtogató karokban, — Ady Endre lobogó egy nemzedék lobogásában, egy ifjúság patetikusan gyönyörű tüzeiben ahol büszke és kipirult seregek dobannak és menetelnek a haladás napfénye felé.

Ady Endre: tüntetés és lobogó, politika és hitvallás, küzdelem és szivdobogás, szellemiség és lelkesedés, jellobogó tűz és felszántó vihar, — Ady Endre: egy nemzedék és egy ifjúság szíve és lelke, szelleme és élete!

Egy nagyszerű kor teremtő és halálraitolt utolsó éveinek legszebb csúcsa, előreszólító centruma, lelkiismerete, motívuma, kifejezője és kívánsága: Ady Endre.

*

Ezt a költőt, ezt a lobogót hozta el költői magánosságának szigetéről Révész Béla, aki talán utolsó társa és embere annak a lázas korszaknak és megszépítő világnak, amit Ady Endre élete jelent.

Közelről látni és vele-élni ezt a harcos, keserű, történelmi életet: keveseknek adatott meg és kevesek egyéniségének gazdag jutalma. A „Három Holló”-tól a párisi bistróig, a pesti redakciótól a rue de Constantinople-ig, a hortobágyi álmoktól a Gare Saint Lazare világot nyitó, nyugtalan világáig — ezt őriz, ezt viszi és ezt költi Révész Béla egy rezdülő lélek, egy mély-séges lira elvonult írói egyéniségében.

Révész Béla helyét kijelölni az új magyar irodalom legszebb fejezeteiben — nem valóik ministráló szavakba. És talán nincs is erre szükség azok számára, akiknek még mindig a legszebb premiért és a legmelegebb eseményt jelenti a könyvek forgatása és írárok megismerése. És ezt a feladatot elvégzik az itélkező bíró- és végrehajtó rendő-irodalomtörténészek, — érettségi tétellel és kisleludytársági tagsággá dolgozva fel írókat és élményt, hivatást és hatást, próbálkozást és alkotást.

Kosztolányi Dezső „Szegény kisgyermek” így mondja el ezt a kegyes és áhítatos törvényszéket:

„Menj budapesti bús redakciókba,
Némán takard fel szóló sebeid,
Menj a New-Yorkba s kávéházi márvány

* Bevezető előadás a Magántisztviselők Szövetsége szegedi csoportjának vasárnapi Ady-Révész irodalmi estjén.